

VALMIERAS KĪMIKIS

VALMIERAS STIKLA ŠKIEDRAS RŪPNICAS PARTIJAS KOMITEJAS,
ADMINISTRĀCIJAS, ARODKOMITEJAS UN KOMJAUNATNES KOMITEJAS ORGANS

Laikraksts iznāk
kopš 1979. gada 25. oktobra

CETURTDIEN,
1988. gada 14. jūlijs

Nr. 26 (447)
Cena 1 kap.

*Nepārtrauktas
stikla šķiedras ražošanas ceha
kolektīvs svin savas darbības
gadsimta ceturkšņa jubileju.*

Ejot uz priekšu, paskaties atpakaļ!

Sis fotoattēls tapis pirms pieciem gadiem, rūpnīcas 20. gadu jubilejā. 2. ceha divdesmitgadnieki, leņpi par savu darbu gaitu, priecīgi un sapoņusies lūkojas uz mums. Lielākā daļa no viņiem ir arī divdesmit piecu darba mūža gadu īpašnieku vidū. Sestdien pulksten 13 viņus satiksim un sveiksim Valmieras koncertzālē.

Vasara ir pašā plaukumā un, kā vienmēr, šajā laikā mūsu ceha kolektīvs atzīmē savu dzimšanas dienu, kurai šoreiz ir jubilejas raksturs. 18. jūlijā paiet tieši 25 gadi, kopš tika iegūti pirmie stikla šķiedras pavedieni, kas vēstīja par mūsu ceha un līdz ar to visas rūpnīcas darbu sākumu.

Šajā ceturtdaigadsimtā bijuši gan veiksmīgi, gan grūti periodi, taču cehs nemīgi audzis un attīstījies. Ja 1963. gadā darbojās tikai dažas elektrokrāsnis, tad patreiz stikla šķiedru iegūstam jau no 200 elektrokrāsnīm.

1964. gadā darbu uzsāka spēlētāņu nodaļa, 1970. gadā nodota ekspluatācijā elektrokrāšņu nodaļas otrā kārtā, izveidoti no jauna un rekonstruēti daudzi ceha ražošanas iecirkņi. Vairākkārtīgi palielinājis ražošanas apjomus, nesafidzināmi pieaudzis ražojošo stikla diegu sortiments. Pastāvīgi tiek ieviesti augsttraizīgāki jaunu tipu stikla kausējamie aparāti. Spēlētāņu nodaļā vecās mašīnas tiek nomainītas ar modernām importētajām iekārtām. Tomēr jāpiebilst, ka tieši jaunu iekārtu trūkums stipri traucē ražošanas pilnveidošanu un strādājošo darba apstākļu uzlabošanu. Seyški tas attiecas uz elektrokrāšņu nodaļu, kur stikla kausējamiem āgretāji ir tikpat veci kā cehs

Jau 17. gada arodbiedrības dzīvē cehā vada GUNĀRS BERTINS, pieredzējušākais arodbiedrības darbinieks rūpnīcā.

un sen jau morāli un fiziski novecojuši.

Cehā uzstādīto iekārtu ražošanas produkcijas vertība sniedz miljonos rubļu, taču tomēr pati galvenā, naudā neizsakāma vērtība, ir cehā strādājošie cilvēki.

Ražošanas procesa nepārtrauktais raksturs, liela darba intensitāte, specifiskā tehnoloģija prasa no

ceha strādniekiem un speciālistiem daudz spēka, izturības, veselības, labas zināšanas. Maigu darbam jāziedo negulētās nakts, svētkus un svētdienas reti var pavadīt gimeņu lokā.

Ne katram pietiek neatlaidības izturēt šādu saspringtu darbu ritmu. Tomēr mūsu cehā ir ļoti daudz ilggadēju darbinieku, kuri iemīļējuši savu darbu, kolektīvu, ir sava ceha patrioti un paraugs pārējiem gan darba, gan sadzīvē.

Labu ražošanas un sabiedriskā darba veicēju ceha kolektīva nav mazums, taču šodien sevišķi gribu atzīmēt tos darba veteranus, mūsu zelta fondu, kas strādā cehā un rūpnīcā no to pašiem pirmākajiem. Tā grūti pārvertēt Rītas Velkas, Veltas Zukovinas, Velgas Jēkabsones, Renātes Stintmanes, Annas Gulbes un vēl citu veikumu, kuri vēl joprojām strādā par elektrokrāšņu operatoriem.

Savu pieredzi jaunajiem strādniekiem nodod ilggadējās operatores Aija Bruzīte, Māra Breice, Rīta Teira, Valda Krūmiņa, Skaidrīte Preimane, kuras tagad strādā citās profesijās.

Sarežģītākie elektrokrāšņu iekārtas uzlabošanas darbi joprojām tiek uzticēti atslēdzniekam Atim Pencim. Atis piedalījās jau celtņie-

(Nobeigums 2. lpp.)

Tikšanās ar Andri Piebalgu

Pagājušo nedēļu rūpnīcas kolektīva strādājošie tikās ar PSKP XIX Vissavienības konferences delegātu Valmieras 11 varoņu komjauniešu vidusskolas direktoru Andri Piebalgu (attēlā).

Tikšanās gaitā Andris Piebalgs stāstīja rūpnīcas strādājošajiem par vairākiem visu sabiedrību interesējošiem un neskaidriem jautājumiem. Pats svarīgākais jautājums, kas tika atzīmēts rezolūcijā, ir jauna politiskā mehānisma izveidošana. Tiks paugstināta deputātu padomju kā valsts orgāna loma.

Tai pašā laikā runātājs atzīmēja, ka demokrātija ir vēl vajā attīstīta. Bet pašlaik sistēma var strādāt tikai tad, ja cilvēki reāli balso.

Lielu ticību ieguvusi mūsu prese. Rezolūcijā par atklātu tās stāvokli ir ieguvis. Bet līdz ar to rodas pienākums strādāt vēl precīzāk.

Svarīgs ir iauījums par republikas pašnotiekošanos. Ievirze uz to jau ir. Tam tikai jānod reāls zinātnieku izstrādāts pamatojums, kā tas jau darīts Igaunijas PSR. Jādod tiesības katram rajonam pašam izmantot saražoto virspilna produkciju. Šajā periodā visvairāk trūkst gudru ekonomistu. Pieņem-

tie likumi tiek «nospiesti» no dažādu resoru puses. Lūkums par kooperāciju nedarbojas.

Pārmaiņas skars arī izglītības sistēmu. Kā Andris Piebalgs atzīmēja, galvenais noteicošais spēks pār skolu turpmāk būs skolas padome, kuras sastāvā būs daļa skolotāju, skolēnu un viņu vecāku.

Pēc tam delegāts atbildēja uz strādājošo uzdotajiem jautājumiem.

Sāp savs kolektīvs

Uzziņa: GUNTIS ESKINS (attēlā) ir valmierietis. 1980. gadā pabeidzis Rīgas politehnisko institūtu, strādājis kolhozā «Vārpa». Pēc tam sāka strādāt mūsu rūpnīcā 16. cehā. Nu jau labu laiku ir tā priekšnieks.

Rūpnīcas elektrocehā esmu nostrādājis 4 gadus, pēdējos deviņus mēnešus — kā ceha priekšnieks. Domāju, ka zināmā mērā esmu iepazītināts ar reālo stāvokli cehā, kā arī vispārīgos vienošanos rūpnīcā kopumā. Tūlīt jāsap, ka nav būtisku atšķirību ražošanas jautājumos kā cehā, tā rūpnīcā, tā arī visā valstī. Savas pārdomas izklāstīšu par ceha darbu.

Ceha apkaļpes zonā ietilpst rūpnīcas elektroapgāde, t. i., 3 augstsprieguma (6 kV) sadales, 20 pazeminošas transformatoru apakšstacijas, 12, 17, 18. ceha elektrosaimniecība, virkne sīkaku rūpnīcas iecirkņu elektrosaimniecību, kā arī sociālo un sporta objektu, kas atrodas ārpus rūpnīcas teritorijas, elektrosaimniecības. Vēl tām piešķaftāma daļa vājstrāvas iekārtu, rūpnīcas iekšējie sakari, ugunsdzēsības un apsardzes signalizācija. Patērētāju un elektroiekārtu skaits šajos objektos nemitīgi aug. Pēdējā laikā vien nākuši klāt tādi objekti kā 1A, 1B un 12. apakšstacija, nu jau par diezgan bēdīgi slaveno kļuvusi saldēšanas stacija, strauji augoša sporta bāze «Baļņi» u. c. Lai šo lielo saimniecību pienācīgi apkalpotu, līdz ar to nodrošinot drošu un nepārtrauktu elektroapgādi, ir nepieciešams noteikts skaits kvalificēta elektrotehniskā personāla jeb vienkārši izsaktoties — elektriķu. Un šeit arī pirmā problēma — šīs profesijas pārstāvju pašlaik katastrofāli trūkst. Pēc štatu sanaksta, (par ko var daudz diskutēt, un tas arī ir darīts), cehā nepieciešami 30 elektriķi. Uz šodienu trūkst 7 elektriķi. Sāds štatu saraksts pastāv kopš 80. gada sākuma un pēc diezgan lieliem, bet neefektīviem pūlīņiem, sadarboties ar inženieri norēķināja Ivanu Ziharevu, paliek bez izmaiņām, arī pārejot uz jauno apmaksas sistēmu, kurā, pēc maniem uzskatiem, jauna nav nekā, izņemot to, ka par 15 līdz 20 procentiem tiek paaugstinātas tarifa likmes. No septiņiem trūkstošajiem cilvēkiem divi ir brigadierī. Vēl joprojām cehā nav arī elektrotehniskās laboratorijas priekšnieka un inženiera elektriķa. Jāmin arī fakts, ka cehā strādājošo vidējais vecums ir 39,6 gadi. Jau nāki par 30 gadiem ir tikai trīs strādājošie. Tas viss kopā ļoti apgrūtinā manu tiešo pienākumu izpildi, kā arī man neatliek laika nodarboties ar perspektīvajiem jautājumiem. Piemēram, ceha teļu pārību, rūpnīcas iekšējo sakaru un ugunsdzēsības signalizācijas kapitālo remontu.

Manā uztverē mūsu darbs pagaidām ir apmierinošs, balstoties tikai uz cilvēku vēl galīgi nesagadāto darba tikumu un elementārā godīguma rēķina. Te gribas pieminēt ilggadējos un labākos cehā strādājošos: dežurēlektriķus Jāni Tauriņu, Imantu Grāviti un Ivaru Vituņu, kā arī salīdzinoši mazu laiku rūpnīcā nostrādājušo ļoti apzinīgo un jebkurā lietā precīzo elektrotehniskās

laboratorijas elektromontieri Juri Mucenieku. Darbā labi sevi parādījuši remonta iecirkņa elektromontieri Anatolijs Minaks un Vitālijs Dāvids. Lietišķa un laba sadarbība mums izveidojusies ar galveno enerģētiku Jāni Pētermani un īpaši ar viņa vietnieku Jāni Česnieku. Normāla sadarbība mūsu ceham ir ar citiem palīģeciem, cenšamies savas darba attiecības nokārtot pašī, nepaceļot tās operatīvās saņēmsmēs.

Tagad daži konkrēti priekšlikumi, kā varētu organizēt darba samaksu elektrocehā. Daļa remonta darbu noteikti ir jāpamaksā pēc jau esošajiem iznoņemumiem, daļai darbu varētu piemērot laika apmaksas sistēmu. Pie remonta darbiem piešķaitāmi arī regulēšanas darbi, palaižot elektroiekārtu un profilaktiskie elektroiekārtu mēģinājumi. Tos pašlaik veic vairākas līgumorganizācijas. Daļu kapitālo remontu un celtniecību saimnieciskā kārtā pašlaik veic «Lenhimpromenergo» iecirknis. Manā uztverē šo palīģu veiktās darbs ne apjomā, ne kvalitātē neatbilst ieguldītajiem līdzekļiem. Ir īpaši tas attiecināms uz elektroiekārtu regulētajiem un iestādītajiem. Atsinot apmaksas jautājumu, daļu no regulēšanas darbiem jau šodien varētu veikt elektroceha personāls. Taču šim priekšlikumam ir divi pratarģamenti: 1) palielinot ceha darba apjomu, ir jāpalielina strādājošo skaits, 2) jāpalielina darba algas fonds. Nemot vērā šos argumentus, nonācu pie domas, ka elektroceha vietā varētu dibināt kooperatīvu. Tas gan pirmajā mirklī liekas diezgan kuriozi, bet patreizējā pieeja darba samaksas jautājumam pie tādām domām noved. Es tikai beido, ka šādu formālu konstrukciju rezultātā mēs nonāksim pie situācijas, kad nauda būs visiem, bet par to iegādāties nevarēs nek! Nobeidzot gribu acināt visus rūpnīcas speciālistus padomāt, kā strādāsim pēc gadiem diviem, trijiem?

GUNTIS ESKINS

Ejot uz priekšu, paskaties atpakaļ

(Sākums 1. lpp.)

cības un iekārtas montāžas darbos, vairāk nekā 20 gadus vadīja ceha mehānisko dienestu.

Paraugu jaunajiem speciālistiem ar savu enerģiju, zināšanām un atbildības sajūtu ir nodāju priekšnieks **Elza Pakalne** un **Arija Pence**, kuras blakus lielajai tiešo darbu pienākumu slodzei aktīvi piedalās arī sabiedriskajā dzīvē.

Daudz tehnoloģijas apgušanā un pilnveidošanā veikusi dārgmetālu inženiere **Vija Avota**.

Milzīgu pieredzi elektrokrāšņu darba organizācijā un stikla šķiedras ražošanas tehnoloģijā uzkrājušas elektrokrāšņu režīma iestādītājas **Dace Sticere**, **Margarita Akota** un **Millija Slenģe**, kuras ilgus gadus vadījušas maīņu kolektīvus un arī patreiz vajadzības gadījumā veiksmīgi aizvieto maīņu priekšniekus.

Nekādu noslēpumu elektrokrāšņu iekārtu ekspluatācijā nav meistarai paligiem **Vesturam Slenģim** un **Mārim Rujajam**.

Grupa ceha veterānu — atslēdznieks **Kārlis Pētersons**, meistara palīgi **Modris Krieviņš**, **Ansis Vidriķis**, **Artūrs Voļtāns** un **Eriks Bergmanis** — apkalpo un uzlabo spēļomas mašīnas. Tieši Eriks bija viens no operatoriem, kuri 1963. gadā 18. jūlijā ritā ieguva pirmo stikla šķiedru.

Jau 17 gadus pēc kārtas ceha arodkomiteju vada **Gunārs Bertīņš** — pieredzējušākais arodbiedrības darbinieks rūpnīcā.

Kopš 1962. gada beigām līdz šai dienai par elektriski strādā **Vitālijs Puns**.

Visu cehā ieviesto stikla kausējamo aparātu apgušanā piedalījās šo aparātu uzstādītāju brigadieris **Andris Dinvalds**.

Prasmīgi ceha sadzīves telpu uzturēšanu kārtībā organizē meistare **Galina Vitola**.

Skaidrite Viņiņa savas darba gaitas rūpnīcā sāka kā operatore, tagad precīzi veic spolētavas noiliktavas pārzīnes pienākumus.

Vairākus desmitus jaunu spolētāju apmācījusi ražošanas apmācības meistare **Lilīta Dance**.

Vienmēr apzinīgi savus darba pienākumus pildījuši **Velta Plūmite**, patreiz viņa strādā par transportstrādnieci spolētavā.

Lielākai šo veterānu daļai rūpnīca ir pirmā darba vieta, strādājot rūpnīcā, pagājuši jaunība, nodibināta ģimene, pa šiem gadiem izaudzīnāti jau bērni. Taču šodienas jubilāri ir vēl spēka pilni un, bez šaubām, arī turpmāk vēl daudz dos ceha un rūpnīcas kolektīvam.

Jubilejas reizē, atskatoties uz paveikto, jādama arī par nākotni.

Lai tālāk varētu attīstīties un nostiprināties mūsu cehs un līdz ar to arī rūpnīca, nepārtraukti būs jāatrod risinājumi arvien jaunām ražošanas un sociālām problēmām. Te neiztikt bez veterānu pieredzes un jauno enerģijas. Tapec novēlu katram ceha kolektīva loceklim veselību, turpmāk vēl daudz ražena darba gadus cehā, laimi un prieku personīgajā dzīvē!

ANDREJS GRASIS, stikla šķiedras ražošanas ceha priekšnieks kopš 1980. gada
ALEKSEJA KOZINĒCA foto

Dziedi un jūties laimīgs

Ilgus gadus neviens nezina, ka dziesmas, ko visi mājas sanāksnās dziedājuši, pieder noteiktam autoram. Tikai šā gada maīņu sākumā televīzijas raidījumā «Atvārs» mums tika priekšā stādus komponists **EDUARDS ROZENSTRAUHS**. Parsteikti bijām gan mēs, jaunie, gan viedejas, gan arī vecākās paaudzes cilvēki, kā mana vecmāmiņa, kurai gadu skaits jau ievijies deviņtādu gadu desmitā. Kā tad tā? P-asu vecmāmiņai, vai tad tiešām arī viņas laikā neviens neko nav dziedājis? Izrādās, — nav... Viena varēja pateikt vieniņi to, ka «Zīlo lakatiņu» tās nezināmās autoru veltījis savai līgavai. Kas par autoru, kur viņš at-odas, — nekādu zināju.

Bet nu jau labu laiku **Eduards Rozenštraus** ved tautai sveiskus. Pats būdams rīdzinieks, brauc uz tiem un tālēm Latvijas novadiem, spēle un dzied tās dziesmas, ko visi esam uzskatījuši par tautas dziesmām. Un droši vien arī viņam tie ir sveiki, «dziedot milzīgo tautas savijojumu, mīlestību. Viņam nav vajadzīgi nekādi goda nosaukumi, jo viņa dziesmas ir dziedātas, tās ir izdzīvojušas, patiecoties viņa tuvajiem cilvēkiem — delam, kurā nu vairs nav, sievas māsa, kurā aizveda komponista

dziesmas uz ASI, un mes tās dziedājām emigrānū latviešu ansambļū izpildījumā. Viņš jau ir tautas mākslinieks

— Jūs jau vēl neesat dziedājis, kā es dziedu, — vecais kungs saha. — Nē, — es atbildu, — esmu gan, mēs ar ģimeni braucām vis kļausīties uz Cēsīm, kad tur notika Jaunatnes sveiki.

— Vai tiešām? — komponista acis pamanāms aizkustinājums. — Pēc Jūmaras sporta svētkiem 4. ceha kolektīvs bija lūdzis uzstāties **Eduards Rozenštraus** par prieku rūpnīcas ļaudīm un citiem valmierīšiem, kuri, padzi-đejuši, ka tie viesosies komponists, terādās diezgan kulta skaitā.

Kad dzied **Eduards Rozenštraus**, sajūta nav parstāstāma. Kad bijām Cēsīs un klausījāmies viņu, kakla spūda kamols, acis — asurās. Vairāk par to, ko šis cilvēks ir pārdzīvojis, par netaisnību, kas viņam nodarīta, par to, ka tikai tagad viņam atļauts parādīties cilvēkos... Un pavasim nemanot tu vienā brīdī esi jau kājās, un dziedli kopa ar visiem, saģēries rokās ar pavasim svešiem cilvēkiem, un raud, un jūties laimīgs...

INĒSE VINKLĒRE
ALEKSEJA KOZINĒCA foto

Veterānu vidū ir ceha abu nodāju priekšnieces (priekšplānā no kreisās) **ĀRIJA PENCE** un **ELZA PAKALNE**.

Ekonomiskais komentārs

Pirmā pusgadā darba rezultāti liecina, ka mūsu rūpnīca godam sagaida savu 25 gadu jubileju. Sekmīgi izpildīts valsts plāns visos galvenajos rādītājos. Vīrs plāna sarazotā preču produkcija par 770 tūkst. rubļu un realizēta par 678 tūkst. rubļu, kas attiecīgi ir par 4,5 un 3,4 procentiem vairāk nekā šajā periodā pagājušajā gadā. Pīlnība esam norēķinājušies ar patērētajiem par produkcijas piegādi.

Ar grūtībām darba spēka trūkuma, kā arī tehnisku iemeslu dēļ plānoto uzdevumu šogad veic 2. cehs. Tikai pateicoties apstāklim, ka spolētava atgājas samazinājušās, salīdzinot ar plāna paredzētajām, bija iespējama elektrokrāšņu šķiedras plāna korekcija un tomēr, lai apgādātu tekstilpārējas ar vajadzīgu izejvielu, radās nepieciešamība pārnest maīņu ietilpnoto elektrotekārtu remontu ar krāšņu apturēšanu uz jūliju. Bez tam jāatzīmē, ka nepabeigtā ražošana pa rūpnīcu uz 1. jūliju salīdzinājumā ar stāvokli uz šā gada 1. janvāri ir samazinājusies par 185 tūkst. rubļu un patreiz ir par 72 tūkst. rubļu mazāka — par normalīvu paredzēto. Tātad esam strādājuši uz iekšējo rezervju rēķina, kas noteikti negatīvi atsauksies uz darbu III ceturksnī.

Kultūrpreču izlaides palielināšanās daudz darījuši 5. un 7. cehs. Pirmajā pusgadā sarazotās tautas patēriņa preces par 119 tūkst. rubļu mazākas viirs plāna un par 15,2 procentiem vairāk nekā pagājušajā gadā. Tas panākts, kāpinot jau esošo sentimentu — motobraucēju aizsargcepuru un dekoratīvā auduma apjomu. Aušanas cehā otrajā ceturksnī apgūtas deviņas Čehoslovakijā izgatavotas ažiura stelles sieta ražošanai tālākai pārstrādei kultūrpreču cehā. Pagaidām gan vēl jaunuzstādītajā sadzīves sieta piesūcināšanas līnijā nesepj apstrādāt visu noousto materiālu, bet 5. cehā tiek veikti tehniski un organizatoriski pasākumi, lai līnijas jaudu palielinātu un nodrošinātu tautas patēriņa preču plāna izpildi III ceturksnī. Paraleli rit darbs pie otra jauna sortimenta — slēpju lamināta.

Labī ražošanas rādītāji ir būtisks priekšnoteikums pašizmaksas samazināšanai. Pirmajā pusgadā pie plānotajām izmaksām uz preču produkcijas rubli plānoto 73,31 kapeiku vīrti esam izlietojuši 72,73 kapeikas. Pašizmaksas ekonomija, kā arī produkcijas realizācijas pārpilde deva iespēju iegūt 463 tūkst. rubļu virsplāna bilānces peļņu. Jāatzīmē, ka stipri samazinājušies atskaitījumi no peļņas par pirmās kvalitātes kategorijas produkcijas ražošanu. Ja šā gada I ceturksnī tie sastādīja 40 tūkst. rubļu, tad II ceturksnī tikai 7 tūkst. rubļu, pateicoties vairāku elektroizolācijas audumu ieskaitīšanai neatestētajām produkcijas sarakstā. Bez tam peļņa ieskaitījusi 73 tūkst. rubļu iekasētās soda naudas.

Pirmajā pusgadā par 116 tūkst. rubļu sniegti maksas pakalpojumi izdzīvotajiem. Tas par 25 tūkst. rubļu pārsniedz plānoto uzdevumu. II ceturksnī jaunu pakalpojumu veidu sniegšana iesaistījusi 4. un 7. cehs.

MAIJA VILKA,
plānu daļas priekšniece

UZMANĪBU!

23. jūlijā pulksten 16 rajona centrālās slimnīcas zālē notiks rūpnīcas 25 gadu jubilejas svētki. Būs apveikumi, darba veterānu godināšana, apbalvošana, muzikāli sveiceni. Piedalīsies arī pūtēju orķestris «Sīgnāls», ansamblis «Daina» un «Nadežda», estrādes orķestris «Zvaigzņite».

Pulksten 20 — atpūtas vakars «Vitriums» telpās. Dalības maksa — 5 rubļi, pieteikties lūdz cehu komitejas.

Redaktore **V. LEJSTRAUTA**

Laikraksts iznāk reizi nedēļā — ceturdiņās, latviešu un krievu valodā. Redakcija, Izpēstas: Valmieras tipogrāfijā «Liesma», pasta indekss 228600, Valmierā. A. Upēša «Валмерский хиник» («Валмерас химикс») — izdane partkomu, komiteja komсомола, Валмерского комитета и административна Балмерского завода стекловолокна, выходные дни раз в неделю по четвергам, на русском и латышском языках. Адрес редакции: 228600, г. Валмира, ул. Гагарина, 1. Телефоны 21472 и 339. Отпечатано в Валмерской типографии «Лесма», 228600, г. Валмира, ул. А. Упеша, Т. Офсетная печать, 0,5 усл.

DOSA AF

Rāda veiklību

6. jūlijā notika rūpnīcas starpcehu sacensības autoveiklībā ar personīgajiem automobiļiem. Dienzēl, piedalījās tikai 11 dalībnieki.

Komandu ieskaitē:
1. vieta 12. ceha komanda (**Vilnis Saulītis**, **Laurentijs Knutovs** un **Alda Knutova**),
2. vieta 4. ceha apvienotā komanda (**Jānis Aboliņš** un **Ināra Bekere**),
3. vieta 1. ceha komanda (**Andris Ermans** un **Juris Budanovs**).

Individuāli sieviešu konkurencē:
1. vieta **Ināra Bekere** (4. cehs),
2. vieta **Anita Purmale** (4. cehs),
3. vieta **Alda Knutova** (12. cehs).

Vīriešu konkurencē:
1. vieta **Mārtiņš Brakšs** (ugunsdzēsēji),
2. vieta **Laurentijs Knutovs** (12. cehs),
3. vieta **Jānis Aboliņš** (4. cehs).

Mārtiņš Brakšs un **Laurentijs Knutovs** vienīgi spēja izbraukt distanci bez soda punktiem.

No 15. līdz 19. jūlijam Cerkasu pilsētā notiks PSRS meistarsacīkstes automodelismā jauniešiem. Latvijas komandas sastāvā piedalīsies mūsu rūpnīcas automodeļu sekcijas dalībnieki **Vilnis Vorobjovs**, **Jānis Sedko**, **Māris Mēness** un **Raitis Sarkovskis**.

JMANTS JERKINS,
DOSAAF rūpnīcas komitejas priekšsēdētājs

INFORMĀCIJA

Arodbiedrības rūpnīcas komiteja piedāvā ceļazīmes uz profilaktoriiju «Liči» regulāri katru mēnesi. Ceļazīmes cena 15,30 rubļi. Interesētie, cehu komitejas vai arodbiedrības rūpnīcas komitejā.

Adrese: pasta indekss 228600, Valmierā, J. Gaģarina ielā 1. Tālrunis 21472 un 339. Ielā 7. 0,5 uzsk. Ispēdnieks, otseta tehnika. Tirāža 800 eks.

TĀ BIJA JUMARĀ

Aizvadītās nedēļas nogale 4. ceha Jūmaras svētki atkal pulcināja daudzus. Par tiem tuvāk mēs stāstīsim nākamnedēļ.

Folkloras ansamblis «Daina» uzstājas samazinātā sastāvā, jo posās uz starptautisko folkloras festivālu. Šodien dziedātājas uzstājas Siguldā. Ansambļa vadītāja **Inta Indriksone** solīja «Valmieras Ķīmiķis» lasītājiem pastāstīt par festivāla norisi un tajā gūtajiem iespaidiem.